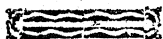

MAGYAR MŰSA.

[Költ *Bétsben* 11. Februáriusban 1789.

Jött Szebenből Név nélkül.

FABRIS az Nagy Hadi Vezér Jaj! meg-hala
 Kit Erdély mint Kintset ugy néz 's betsül vala.
 Nagy vólt ez! Urához vólt igaz hivséggel,
 Vólt ez Hazához-is példás szivefséggel;
 Sok Erdélyi Ifjak Hadi Tifztségeket
 Altala nyerhették, és elömenteket.
 Nagy vólt ez a' Hadban, bátor és vigyázó,
 Nagy vólt a' Tanátsban 's mindent jól meg-rázó.
 Nagy vólt! Jól tudta hogy Haza óltalmára
 Való az Hadi Nép, és nem ártalmára;
 Azért Hivatalát a' meddig követte,
 Hadak, 's Haza-javát mindég egyben vette.
 Nagy vólt! Szolgálatban illő keménységű
 Vólt, de azon-kivül nyájjas szelidségű.
 Nagy vólt! mert ártani nem kívánt senkinek
 Örült segítséggel ha lett valakinek.
 Nagy vólt! mert másokat örömeit oktatótt,

'S 'e' végre azokkal órákat mulatott. (*)
 Nagy volt! jól esmérte Széleink állását,
 'S tudta meg-gátolni. Török mozdulását
 Innen *Isten* után neki köszönhetjük

Hogy ezen ~~mord~~ Telet Honnyunkban tölthetjük.
 Ez Nagy Vezértől lett meg-föfztattatásunk,
 Miatt minden-felől van nagy busulásunk.

Bús a' Vitézlő Nép, Vezérét sirattya

Sir az Hazafiú, Szívét Bú szaggattya.

A' Fellegek Télnek létét el-felejtik,

Könyvezvévén hó helyett, víz-tseppeket ejtik,
 Az hallatlan nagy hó viz-árrá változik,

Ugy tettzik halálán az-is siránkozik.

Sir minden Rend, *Múzsám* te-is őt' sirátsad,

Gyászos Koporsóját könyveddel ásztatsad.

Sirva kíséred-el Temető-helyéig,

'S mondd ott, nyugodj itten *Krisztus* el-jötéig.

Egyszersmind az Égre emeld-fel kezedet,

'S buzgó szível azon kérjed *Istenedet*

Hogy ez Vezér helyett egy mást ollyat adjon,

Kihez Hazánk szive éppen úgy ragadjon.

Hazánknak ki légyen, meg-óltalmazója

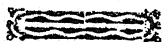
'S építője inkább, mint sem meg-rontója.

Ki az Hadi-népet böltsen Vezérelje,

'S Ellenségünk földén Zászlóját emelje.

Nehai

(*) Minekutánna az Hadi Nép telelő helyére be-
 szállott, az meg-hólt minden este hat óra után
 az Szebenben lévő vagy ott meg-fordult főbb
 főbb Hadi Tiszteket magához gyűjti vala, és
 azokkal az Hadi állapotok és egyéb Tudomá-
 nyokbéli dolgok iránt barátságos beszélgetések
 kozt tölti vala az időt.

Néhai T. T. Szerentsi NAGY ISTVÁN Ur' halálán
tünődik egy jó Barátja H. A.

Mit keresesz? Oh Halál! a' Nagy' Udvarában,
Mit keresesz, egy Tudós' tanuló-házában? —
A' mikre ö reményt gyújtott a' Hazában,
Holl keressük majd fel temető Sirjában?

A' fáradhatatlan kezet meg-kötötted;
Serény ujjá közül a' tollat ki-vetted;
Még élte' közepét érni sem engedted,
Égre méltó szivét már földbe temetted. —

De mit-is keresel bús Kurir! én nálom?

Vajha hired, költött hir volna, vagy álom;
Ugy tetszik engem-is reszkettet halálom,
Hogy Barátim' számát tsorbúltni találom. —
Bóldog egygyűgyűség, 's nem mese, mely régen,

Meg-lesvén a' madár' repüléft az égen,
Igazit épített egy kis jelenségen,
És sokszor vala-is, nyert a' reménységen.

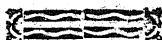
Hogy ne lettek volna jó jövendölések?

Azok az eleven - madár-repülések,
Holott a' holt tollban-is vagynak érzések,
'S az érzéketlenben igaz jelentések.

Vagy talám az igaz barátok' hűsége
Olly nagy, és annyira terjed erőssége;
Hogy, ha ez, amához vonzó lángal ége,
Mészze földekne-is van érzékenysége.

En ez esztendőnek mindjárt kezdetében

Fel-írák Barátim' neveit rendében:
A' kikkel éltemnek múlt esztendejében
Műzsám levelezni szokott jó kedvében.

Elmém majd minden Név után kételkedett, —
 Tán emlékezetem változáft szenvedett:
 Érzéketlen tollam el-hagyott Tégedet,
 'S tsak-nem el-felejtém jó *Nagyam!* Nevedet.
 Fel-írák leg-utól még-is szégyenemre;
 'S mikor tegnap-előtt ebbeli vétkemre
 Emlékezém — nagyobb keferüségemre
 A' *Kurir*, egy Könyvet gördite fzememre. —
 Meg-hólt hát! — és leg-jobb korban véget ére,
 'S én nem borúlhaték hidegült testére.
 Nem — de oh el megyek fel-keresésére,
 'S ezt mondom: Sirjának állván a' széllére:
 Nyúgodjál Barátom! már eleget tettél,
 A' mivel egy tsendes nyugváft érdemlettél;
 Az emberi szívnek példája lehettél,
 Hogy minden, és Te-is munkára születtél.
 Én, és minden, kinek így buzog a' vére,
 A' Baráti hűség' költsönözésére,
 Ha soha sem néz-is Koporsó kövére,
 Jól fog emlékezni *Szerentsi* nevére.

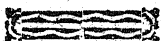
*Doktor Gy * * S * * Urhoz a' T. Szerentsi Nagy*
István Ur hnláláról írta A. S.

Et quocunque modo fugiasque ferasque laborem,
 Sol ruit interea — — — — —
 — — — — — Salve æternum maxime Palla,
 Aeternumque vale — — — — —

Virgiliü Aeneid.

Ha töllem kérdénded, hogy most miért írok,
 És az írás közben mi okra nézt írok:
 A' napot kívánod, hogy Néked mutassam,

A'

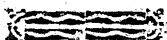

A' mely el-enyézik szaparán vagy lalsan. (b)
A' Kurir meg-vitte hiszem immár a' hirt
Mellyet, olly nehéz vólt, hogy ő-is alig bírt.
Mert ötet-is az a' hír *interest*-álta,
Mellyet füleinkbe szomorán kiálta.
Meg-hólt tudni illik a' mi *Nagy* barátunk,
A' kit ez életben többé már nem látunk.
Délre jött vala-fel, (c.) de homályba borúlt
Ez a' vólt szerentsés Nap, mivelhogy el-múlt,
Reménységünk ellen hamar le-szalada
Az égről, 's a' halál horgára akada.
Ezt minden, de kivált én nagyon sajnálom,
Mert hív barátomtól véletlen meg-válom.
De hát kedves Párja mennyire sajnálja!
Kivel, tsak esztendő, hogy a' jót próbálja.
Mert esztendő előtt a' lakadalmára
Irtam vala Verfet, 's most a' halálára.
Ezért én magam-is szinte meg-utálom
Az életet, mert, a' mint látom, tsak álom.
Ma lakadalmazunk, és hólnap meg-halunk,
A' szerentse után sokszor nagy kárt vallunk.
Mivel nem állandó, hanem mindég forog,
Ha ma szeret, hólnap ellennünkre morog.
Szerentsi Nagy István barátunk példája
Mutatja, hogy nagyon változ a' kotzkája.

Sze-

(b.) *Tristitiae causam si quis cognoscere velit Osten-
di solem postulat ille sibi.* Ovid.

(c.) *Az az, leg-erősebb és közép idejében hólt-meg*
Sz. N. I.

Szegény Nagy! mig éle nagy terhel hordozá,
A' melly Izerentsétlen halálát okozá.

Mint a' fáklya másnak mind addig szolgálá,
Mig ötet el-vivé váratlan halála.

Hogy másnak szolgáljon, ő el-emésztdék,
'S leg-jobb erejében sírbe temetődék.

El-esék *Alcesünk*, (d.) többé fel-sem ülhet,
Meg-fagyott a' vére, mely már nem kerülhet.

Cedrusnak írtam vólt a' múlt elztendőben,
Melly fel-nevekedett a' *Libán* erdőben.

De hogy ilyen hamar el-dől nem reméaltem,
Ládd! rajta történék, a' mitől én féltem.

Másnak tsatornája, selyme, és lámpásfa
Vólt, és maga, mint a' Szántó-vas el-váfa. (e.)

Búzás Judith Alszfzony szép Nagy Czedrus fáját
El-veztté ő benne leg-tisztább búzáját.

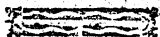
Nem remélhet immár olly kövér aratást,
Millyen tavaly vala, hanem tsak jajgatást.

Tsak ugy van, ha szél fú, a' nagy fa meg-nem áll,
Le-dől; de meg-marad az el-repedt nád-szál.

En

(d.) Az *Alces* nevű állatról az iratik, hogy mikor alszik-is, fenn-áll, valamely fához támaszkodva, és ha egyszer le-esik, soha fel-nem kelhet. *Corruet nunquam resurget.*

(e.) Hasonlittatik 1. Tsatornához, mert e' másnak viszi a' vizet, és magának semmit nem hágy. 2. Selyemhez, mivel a' selyem-bogár másoknak selymet, magának koporsót sző. 3. Lámpáshoz vagy gyertyához, mely másoknak világol, és maga el-emésztdék. 4. Szántó-vashoz, mely a' sok szántás miatt el-válik.

Én valék beteges, ő az egészséges,
Ládd! az egészség-is mitsoda kétséges.
Minden el-múl, szabad ugyan jót remélni,
De azt nem tudhatjuk, meddig fogunk élni.
Egy szóval Nagy meg-hólt, mi érte firhatunk,
'S a' síráson kívül ekként-is szollhatunk:
Ez a' por Nagy Czedrus vala egy időben,
Ki-gondolta, hogy per lefzen jövendőben?
Ez a' kevés hamu tűz vala, (f.) de oh jaj
Mivé lett! a' mi szép Czedrus vala tavaly.
Soknak kis gyertyáját fáklyája gyujtotta,
Őtet a' forróság (g.) magát ki-óltotta.
Az az, innen töllünk az égre vezette,
Mert a' tűznek éppen az a' természete. (h.)
De nem hagyott nálunk haszontalanságot
Mint a' Páva, hanem nagy világofságot. (i.)
Kik meg-szomorodtunk az ő halálában,

Ez.

(f.) A' hamuról ezt mondják a' Deákok: *Cenit est, sed ignis fuit; most hamu, de tűz volt valaha.*

(g.) Forró nyavalyábn (in acuto morbo) holt-meg, a' mint hallottam.

(h.) A' tűz természete-szerint fel-fele igyekszik. *Flamma nunquam deorsum.*

(i.) A' Páváról e' mondatik: *Vanum post habet orbem; a' fényes-bogárnak pedig fényessége van, a' sötétben.*

Ezzel vigasztaljuk magunk' átaljában:
 Hogy jobb élet leszen e' Czedrus porából,
 'S meg-ujjul *Phœnixünk* valaha hamvából.
 Hogy ne-tudjuk ki vólt, ugy ki nem óltatik,
 Rothadás után-is világosittatik. (k.)
 Ugy hogy ki éltében velünk ékesen szólt,
 Ezután-is fáklya leszen, ámbár meg-hólt. (l.)
 Mint a' nap le-haladt, de tsak ábrázattya,
 Fényével Egünket világosittattya.
 Meg-virágzik még ez az *Aron* veszszeje,
 Fel-serken barátunk el-lankadt ereje.
 'S ismét edgyütt leszünk, de addig nyugalmát.
 Kivánnjuk, 's áztársuk könyvünkel sir-halmát,
 Te pedig meg-bötsáss Levelem motskáról,
 Mert könyvezve írá'm a' *Nagy* haláláról. (m.)

(k.) *Mint a' fa, ha meg-rothad-is világoskodik.*

(l.) *A' Lucida nevü madárról azt mondják, hogy nappal énekel, és éjtszaka világoskodik.*

(m.) *Littera suffusa quod habet maculosa lituras, Læsit opus lacrymis ipse Poëta suum.*

Ovid. Trist.

